

II

Hung thủ cụt tay

Hai giờ sáng. Nếu là thành phố khác thì ngủ lâu rồi, song Vạn Tượng lại là thủ đô sống về đêm nên toàn thể xóm ăn chơi đều thức, dường như không thêm đêm xía tới tiếng đại bác và liên thanh nổ liên hồi.

Ngoài đường — những con đường đất đỏ lầy lỏi hoặc trải đá dăm khắp khênh, chạy ngoằn ngoèo giữa khu nhà tranh lụp xụp hoặc bãi trống hun hút — ánh đèn tối bao nhiêu, thì trong tiệm bấy, nhà chứa và sòng bạc, lại sáng bấy nhiêu. Vào giờ này, sòng bạc đường Ernest Outrey đã tới lúc sát phạt nhất.

Căn gác rộng ngập đầy khói thuốc lá, năm cái máy lạnh Admiral được mở tới mức tối đa mà khí trời vẫn nóng hừng hực. Dưới nhà là quán ăn, uống rượu say sưa và thưởng thức xong những món ăn đắt tiền được chở từ Sài Gòn lên bằng phi cơ, khách có thể lên lầu, thức trắng đêm bên bàn tài xỉu, hoặc vén rèm vào buồng — một dãy buồng nhỏ xiu, xinh xắn, bên trong kê cái giường rủ màn tuyền, một tấm gương, một cái bàn trên để thau nước, hai khăn mặt và miếng sà bông thơm — để bù hí với mấy cô gái bán tình

người Thái, da ngăm ngăm, dài như đĩa xôi.

Khách chơi gồm đủ hạng người, nhưng phần đông đều là viên chức cao cấp và ngoại kiều. Đứng hai giờ năm phút, một người đàn ông, dáng điệu ngang tàng treo lên lầu, sau khi uống ba ly vodka, pha mạt ti ni.

Hắn mặc sơ mi, ngắn bỏ ngoài quần, khuy áo, trước ngực không cài, để lộ con rồng xanh xám trên làn da nâu bóng. Hắn không cài nút ngực, phần nào để tỏ khi phách anh chị, song phần khác để dễ luồn tay vào trong rút con dao bấm, lưỡi sắc như nước, đeo lưng lẳng dưới nách trái, và khẩu súng lục dưới nách phải. Đó là khẩu Iver Johnson 55-S, nòng 22, báng mỏng tanh, trông như đồ chơi trẻ con mà bắn được tám phát, và dễ trúng đích.

Hắn nhún vai khi một cô gái uõn ẹo tới bên, chia thuốc lá ra cho hắn châm lửa. Nhiều mỹ nhân thích làm quen với hắn, song hắn không bao giờ để ý. Hắn giựt diều thuốc ra khỏi miệng cô gái, ném xuống đất, dí giày lên trên rồi nôi, giọng bách dịch :

— Không có lửa.

Cô gái há miệng ra, định phản đối, nhưng đến khi nhận rõ ra hắn thì nín thinh. Hắn thọc một tay vào túi quần, còn tay kia bị cưa đứt, khuất tòn ten trong áo sơ-mi. Cô gái rú lên một tiếng sợ hãi nho nhỏ :

— Trời, Tư cụt.

Gã Cụt nhe hàm răng cái mả ra cười. Phải, hắn là Tư Cụt, một tay dao búa khét tiếng. Khệnh khạng, hắn tiến lại bàn tài xỉu. Chủ sòng, một

người đứng tuổi, để râu mép theo kiểu Hít le, chào ồm ồm :

— Anh Tư. Tối nay đánh chữ ?

Gã Cụt nhìn đồng hồ tay :

— Cám ơn, hôm nay bận

Biết tính Tư Cụt, chủ sòng lảng ra chỗ khác. Gã Cụt ngêng ngang vào phòng trong, nơi khách đồ bạc ngồi uống rượu và tán gẫu với gái. Hắn kiểm ghê ngồi phịch xuống, ngoắt tay gọi bồi :

— Mác ti ni. Vắt ít chanh, nghe không ?

Hắn lại nhìn đồng hồ lần nữa. Quái, đã tới giờ sao chưa thấy ai ? Nhìn chung quanh, hắn chỉ thấy mấy đôi trai gái ngồi khít nhau, kẻ cầu vẻo, người hôn chùn chụt.

Sát vào tường, một người đàn ông hơi trần ngồi trầm ngâm bên chai thuốc-bông đã cạn non nửa. Không, hắn không có hẹn với người này. Vì khẩu lệnh cho hắn rất rõ : đúng 2 giờ 10 phút, hắn sẽ gặp một người cầm mũ soa ở tay : tay trái, mũ soa vàng, tay phải mũ soa tím. Người ấy sẽ giao việc cho hắn. Nghề chuyên môn của hắn là giết người, là trẻ lớn bé không cần, miễn có nhiều tiền, thật nhiều tiền là được.

Lần này, hắn được trả công 15 lượng vàng. Vì đồng kíp lên xuống thất thường nên hắn chỉ nhận vàng. Vàng rất dễ bán, nhưt là bán cho người từ Sài Gòn lên. Hắn nốc một hơi hết cốc rượu, cất tiếng rửa tuc tũ vì bị lỡ hẹn.

Song vừa lúc đó, hắn thấy hai cái mũ soa. Hắn giật mình đánh thót. Rõ phải gió ! Kẻ gặp hắn không phải dực rựa, mà là đầu ba. Đúng hơn, là

cô gái có thân hình khêu gợi như của sông bạc. Đang hôn một gã đàn ông béo ụt ụt, khét lẹt mùi mồ hôi và mùi nước hoa, nàng xô hẳn ra, sửa mái tóc rồi đứng dậy. Nàng điệu thảo nhiên, nàng rút khăn tay ra lau mồ hôi trán.

Chiếc khăn tay vàng.

Rồi nàng bỏ tay vào xú chiêng rút ra chiếc thư hai màu tím. Qua chỗ Tư Cụt ngồi, nàng kéo ghế, liếc nhìn hắn một cách ý nghĩa.

Gã Cụt hỏi nhanh :

— Chuyện gì thế ?

Cô gái chuôi lên bàn một gói thuốc lá Ara :

— Viết sẵn bên trong. Đọc rồi, anh đốt đi.

ấn hỏi, giọng bình thản :

— Người nào ? Ở đâu ?

Cô gái lắc đầu :

— Em không biết. Em chỉ được lệnh dặn thêm anh 1 công việc cần làm ngay lập tức.

— Ngay bây giờ hả ? Đang bận.

— Không được. Anh làm việc này đi.

— Tôi còn phải đi chở thuốc lá. Thuốc lá tầm phiện ấy mà. Gần sáng mới xong.

— Chở thuốc lá lậu được bao nhiêu ?

— Ba lượng vàng.

Cô gái nhướn miệng cười :

— Tra thêm anh 5 nữa, vị chi 20 lượng.

Cánh mũi gã Cụt hấp háy :

— Mét xì em. Bao giờ trả ?

— Đúng bốn giờ sáng, anh trở lại đây.

Không nói lời nào, gã Cụt nhồm đít dậy, nhờ một bãi nước bọt to tướng xuống đất, rồi đi ra ngoài. Cô gái cũng đứng lên theo. Một phút sau,

nàng hôn lấy hôn để vào má gã đàn ông béo phì miệng nũng nịu :

— Thương anh quá, bao giờ thì anh mua xe hơi cho em ?

Trong đêm tối, Thất Lương đứng sừng sừng ánh sáng tỏa ra từ phía, nổi bật nước vôi màu vàng, một màu vàng uy nghi và diễm lệ. Thất Lương là một ngôi đền gồm nhiều ngọn tháp nhọn hoắt ở ngoài ô Vạn tượng. Cách đó một trăm thước là bóng tối dày đặc.

Trên con đường lồi lõm gần Thất Lương, một bóng đen gò lưng trên xe mô tô. Đó là một chiếc Hạc lái tối tân, có thể ngốn đường trên hai trăm cây số một giờ. Chạy được một quãng, bóng đen tắt đèn pha và giảm ga xăng.

Qua một biệt thự, hắn chạy chậm hẳn lại, nhìn vào bên trong. Dường như tòa nhà lớn không có người ở vì không có ánh điện. Bóng đen lái thêm một quãng nữa rồi tắt máy, dựng xe vào bờ rào dâm bụi. Đoạn hắn đánh diêm châm thuốc lá. Dưới ánh lửa bị gió thổi lập lộc, người ta nhận thấy bóng đen chỉ có một cánh tay.

Hắn là gã Cụt.

Gã Cụt ném diều thuốc vừa rít được một hơi xuống vệ cỏ ướt sương rồi bách bộ vòng ra phía hông biệt thự. Tòa nhà được bao bằng tường cao gần ba thước, bên trên cắm chông sắt và miếng chai nhọn. Gã Cụt đã biết rõ điều này, hắn lại biết chủ nhân tòa nhà là một viên thiếu tá trong quân đội hoàng gia và chủ nhân bận đi chơi đêm, thường

đến bốn giờ sáng mới về.

Sau khi rời sông bạc, hắn tìm một tiệm cà phê để mở bao thuốc lấy tờ giấy đánh máy gấp tám bên trong ra đọc. Hắn bật ra tiếng rủa «con khi» khi đọc tới giòng chữ đỏ, gạch đứt như sau : «Lệnh này phải được tuân theo triệt để. Con dao bấm nút và khẩu súng Iver Johnson, anh phải để ở nhà, không được mang theo. Không được phép hạ thủ gia nhân và chó bệ-giê».

Thiếu khí giới dưới nách, gã Cụt có cảm tưởng như cỡi trường trước một nữ y sĩ. Từ bao năm nay, hắn đã quen với cách giết người cơ khí, quen với đạn đồng và máu đỏ. Đêm nay, hắn cũng giết người, nhưng lại giết bằng phương pháp riêng.

Hắn đứng chân trước một cánh cửa gỗ khóa chặt. Thò tay vào túi, hắn rút ra chùm chìa khóa và loay hoay mở. Cánh cửa bị khóa lâu, nghiêng rặng kèn kẹt trên bản lề hoen rỉ. Vừa mở cửa xong, hắn nghe tiếng chó sủa. Gã Cụt mỉm cười, nhăm hiềm. Trong vườn, có hai con bệ-giê cả thảy. Hai con kuvasz dữ tợn. Loại chó này được mua từ Hung gia lợi, và gởi sang bằng phí cơ. Chúng chỉ sủa một lần rồi nằm phục trong bóng tối, chờ kẻ lạ đến để ngoạm cổ.

Gã Cụt không biết trên thế giới có 365 loại chó khác nhau, song hắn lại biết cách giết chó, cách làm chó trở nên hiền lành. Chờ cho ánh đèn pha một chiếc quán xa đi tuần biến vào đêm tối, gã Cụt mới xô cánh cửa hé ra. Tuy không nhìn thấy, hắn thừa biết hai con chó kuvasz khôn ngoan đang nằm phục xuống cỏ ướt, mõm ngoếch lên để

đánh hơi, dưới cuộn tròn, chân cò lại, sẵn sàng chồm lên phía trước, phóng ra những răng nanh nhọn hoắt.

Gã Cụt mỉm cười, cái cười đầy ngạo mạn và ươn ngạnh. Hắn lục trong cái bị bằng vải mà hắn đem theo, lấy ra một gói tròn bọc kín bằng giấy báo. Mùi thơm bay thoang thoang. Hai miếng dồi thơm. Loại dồi đất tiền này đã được, chiến hành mỡ béo ngậy. Sành ăn như gã Cụt mà cũng chảy nước bọt hưởng hồ bọt chó kuvasz.

Gã Cụt dang hắng một tiếng rồi ném hai khúc dồi vào trong vườn. Im lặng một phút.

Rồi có tiếng huỳnh huych. Chó bet-giê giữ nhà rất giỏi song lại có cái xấu là tham ăn. Gã Cụt đã ném vào khúc dồi một thứ thuốc mê cực mạnh, tuy nhiên chỉ một giờ sau là tỉnh lại.

Đội dùng năm phút, gã Cụt ung dung bước vào. Hắn dẫm chân nhẹ nhàng trên nền cỏ ướt sương, dáng điệu khoan thai như thể chủ nhân. Hắn đi qua một ngôi nhà lợp tôn uốn, nằm cạnh rặng dâm bụt. Đó là chuồng ngựa quý.

Trong khoảnh khắc, gã Cụt bỗng thêm con ngựa đua màu nâu, chằm trắng, cẳng dài và thon, cái ức nở tròn, đôi mắt long lanh, được giới ăn chơi Vạn tượng coi là thần mã. Gã Cụt cũng có cái thú mê ngựa đua như thiếu tá Sim Leng. Gã Cụt nhắm mắt lại cũng thấy được cạnh con tuần mã nâu trắng, hai con ngựa đua khác, một con đen tuyền, đuôi dài lè thè, bộ vó trắng toát, hết như có gái mặc đồ trắng, trong vạt cạp xê đen, còn con thứ hai là ngựa bạch tuyết, thứ ngựa dài các, kênh kiệu mà Sim Leng thường cưỡi mỗi sáng

chủ nhật, đeo phía sau một ả mỹ miều, mặc đồ ngắn cũn cỡn, bó sát ngực, hở tay, hở nách, hở đùi, trông ngon đến nỗi ai cũng muốn ngoạm một miếng.

Sức nghĩ đến lời dặn, gã Cụt đành bước rảo qua chuồng ngựa. Người ta đã dặn kỹ : không được sờ mó đến các vật trong nhà thiếu tá Sim Leng. Hắn có thể lừa nổi thiên hạ, chứ không thể lừa « người ta ». Vì đó là một tổ chức hùng mạnh, dù sức nghiên nát hẳn dưới đế giày bằng sắt.

Cách chuồng ngựa hai chục thước là một giàn hoa thiên lý thật đẹp. Dưới giàn hoa là hai chiếc ghế đá— một loại cẩm thạch quý có những vân trắng và vàng—và cái bệ cạ bằng kính dày, bên trong nuôi cá vàng.

Bầy cá vàng của Sim Leng được coi là kỳ quan ở Ai Lao : có những con quấy đuôi óng ánh như dát vàng y, những con đen nhánh và bóng loáng, những con trắng tinh, con nào cũng có đôi mắt tròn sáng, lạ lùng. Gã Cụt cũng thích nuôi cá vàng song hắn kiếm được bao nhiêu tiền thì tiêu xài bấy nhiêu, rất cuộc bôn cá của hắn chẳng có con nào nên hồn.

Nuốt nước miếng lần nữa, cố dẫn sự thêm muốn xuống bao tử, gã Cụt bước nhanh về phía nhà xe. Ngựa đua thượng thặng, cá vàng quý phái, giờ đây tới lượt xe hơi đất tiền, chiếc nào cũng ngón đường trên hai trăm cây số một giờ. Thiếu tá Sim còn mua thuốc thơm phẳng phất mùi hoa hồng bỏ vào «pô», khiến cho khói xe xì ra thơm thơm, ai ngửi cũng khoái. Gã Cụt thường mơ ước có được một chiếc 300SL sơn trắng, lùn tịt và dài

ngoảng, loại đất tiền nhưt của hãng Métxêdét. Gã Cút sừng run lên khi nghĩ đến lúc ngã lưng vào nệm xe bằng da cá sấu Nam - Mỹ, đặt chân lên thảm len Pháp, vịn ra đi ở nghe nhạc nổi, ấn nút thì một chai huyết ky và phích đá bột ra. Bây giờ, hẳn chưa có tiền, hẳn phải tiếp tục giết người lấy tiền để mai kia giàu như Sim Leng.

Sim Leng? Gã Cút chỉ biết mang máng thiếu tá Sim là sĩ quan phụ trách an ninh và phần gián trong bộ tổng tham mưu Lào. Sim có rất nhiều tiền, cũng như rất nhiều nhân tình đẹp. Gã Cút dám ra ghen tị với Sim. Mắt hẳn tóe ra ánh lửa.

Hắn đã tới cửa bếp. Giờ này, đây là của thiếu tá đa tình đã ngủ say. Sim đi chơi khuya về, thường mở cửa một mình. Gã Cút nhìn trước nhìn sau, không thấy ai, bèn tiến lại phía cửa sổ.

Hắn dùng dao nhọn nạy cửa lá sách bên ngoài ra. Tiếng máy lạnh chạy rào rào. Đoạn hắn rút trong mình ra một cái dùi nhỏ, đầu gắn một hạt kim cương. Hắn vạch lên ở cửa kính một vòng tròn to bằng quả cam, vừa đủ lọt bàn tay. Hắn đặt lên trên một cái ống giác bằng cao su, ghé miệng hút miếng kính, còn tay phải nắm lại, đập nhẹ nhẹ vào chung quanh chỗ cắt. Trong nháy mắt, miếng kính tròn bị hút vào trong ống giác, kêu bập một tiếng. Gã Cút thò tay vào trong, vịn kê-môn.

Cửa sổ mở toang, hắn nhảy vào. Rồi hắn đóng lại, kéo rèm che, chiếu ngọn đèn bấm nhỏ xiu, xanh lè. Dưới ánh sáng cực mạnh, hắn nhận ra phòng ngủ của thiếu tá Sim, bày biện sang trọng, toàn bằng đồ gỗ đóng tại Vọng các, đánh si bóng loáng có thể soi gương được.

Gã Cút chắt lưỡi khi thấy cái giường rộng hai thước, rủ màn tuyn ni-lông màu hồng, cây đèn đêm màu hồng, trên có vẽ người đàn bà trần truồng trong một cử chỉ mời mọc, dĩ thõa. Hẳn chiếu đèn lên tường, từ phía đèn treo ảnh, ảnh nào cũng là đàn bà khỏa thân, cắt trong các tập chí khiêu dâm của Pháp.

Gã Cút tiến sang phòng khách. Sau khi kéo rèm, hắn vịn đèn lên, quan sát chung quanh. Đối diện bộ sa-lông bằng gỗ trắc, lót da hổ, hắn thấy cái tủ rượu đầy ắp huyết ky đủ loại. Thiếu tá Sim là bợm rượu, và mê nhất là Vat. Gã Cút đếm được ba chai Vat chưa khui. Hắn từ từ lấy rượu, mang lại bàn. Hắn lấy trong túi ra một cái hộp dài, bên trong có một ống tiêm, chứa đầy chất thuốc màu trắng.

Hắn chích mũi kim qua nút chai, bơm thuốc vào trong. Chai nào hắn cũng bơm thuốc. Xong xuôi, hắn cắt rượu vào chỗ cũ. Xoa tay khoan khoái, hắn bật lửa, tự thưởng một điếu thuốc. Đột nhiên, hắn khựng người. Nhanh như cắt, hắn nhảy lùi lại, thủ thế. Từ góc phòng đưa lại một tiếng nói rùng rợn :

— Chào ông.

Gã Cút quay lại. Hắn không thấy ai hết. Bờ môi vờ dầm ra áo. Hắn hỏi hận quên không mang khi giới tùy thân theo. Tiếng nói lúc nãy lại tiếp :

— Ông có việc gì cần không ?

Bây giờ gã Cút mới biết và bắt đầu hoàn hồn. Thoạt tiên, hắn tưởng bị sa vào ổ phục kích. Mặc dầu giới võ, hắn vẫn không thể chơi lại những cây súng thiện xạ. May cho hắn, giọng nói

này không phải của người, mà là của một con vẹt đứng vắt vẻo trên cành cây, treo lủng lẳng bên cửa sổ. Hẳn quắc mắt nhìn con vẹt. Con vẹt thân nhiên nhìn hẳn, đôi mắt xanh lè.

— Thiếu tá đi vắng rồi. Chào ông.

Gã Cụt không chịu được nữa. Hẳn không thể tha chết cho con vẹt, vì biết đâu nhờ nó người ta có thể phăng ra hẳn. Vừa khi ấy, hẳn nghe tiếng động cơ xe hơi và tiếng thảng kêu ken két ngoài đường. Hẳn lăm lăm :

— Hừ, sao nó về sớm thế ?

Mấy phút sau, thiếu tá Sim sẽ vào đến phòng. Gã Cụt không được phép ngăn ngại nữa. Hẳn tiến lại cửa sổ, thò tay bắt con vẹt. Nó co cẳng nhảy vọt lên, song gã Cụt nhanh hơn đã tóm được đuôi nó, và thuận tay quật con vẹt xuống đất. Con vẹt bị vỡ óc, nằm lãn trên đất. Gã Cụt vội nhặt xác lên, gói vào một tờ báo, lau sạch nền nhà, rồi nhanh chân thoát vào phòng ngủ. Hẳn vọt xuống sân nhẹ như chiếc lá rụng.

Thiếu tá Sim Leng phóng xe vun vút trên con đường trải đá cuội vào nhà. Cũng như mọi đêm, Sim chờ theo một người đàn bà đẹp.

Đầu xe lại—một chiếc Caravelle màu trắng mới tinh—Sim mở cửa cho thiếu phụ bước xuống. Dưới ánh đèn vừa bật, nàng lộ ra một vẻ đẹp khác thường. Thân hình nàng như được nặn trong tay nhà điêu khắc nổi danh nhất hoàn vũ : cái eo thót lại đúng chỗ làm nhỏ bộ ngực nhọn và cứng, đôi chân dài, thon, uyển chuyển sau chiếc sườn sấm Thượng hải may bó lấy người. Trên đôi giày cao tấc mốt, nàng bước oằn oại như con rắn thân.

Sim ôm lấy eo người yêu :

— Mila, em đẹp lắm.

Mila tủm tỉm cười, lộ hàm răng đều và trắng như ngà voi :

— Cảm ơn anh.

Thiếu tá Sim mở cửa phòng khách. Hẳn mở máy điều hòa không khí và nói :

— Em nghe nhạc nhé ?

Mila gật đầu :

— Từ tối đến giờ, nghe trống mãi, mệt quá rồi, anh vặn nhạc dương cầm cho em nghe đi.

Tiếng nhạc êm ái trôi lên. Mila ngồi thu hình trong ghế bành, mắt lim dim như vừa hít xong một điếu bạch phiến. Sim mở tủ lấy rượu. Khui xong, hẳn hỏi tình nhân :

— Vạt nhé ?

Mila định « vâng » vì nàng vốn mê Vạt song nàng lại lắc đầu. Nàng đã uống tới nửa chai huyết ky và một chai sâm banh hảo hạng, cổ họng nàng trở nên đắng chát. Nàng muốn một ly nước lạnh thật mát. Mila nói, giọng ngọt như mật ong :

— Em chịu thôi. Xin anh cái gì ngon ngọt vậy.

Sim Leng nhún vai ra vẻ ngạc nhiên, đoạn rót nước bạc hà cho nàng. Hẳn bưng hai ly lại chỗ Mila ngồi, trân trân nhìn nàng như muốn bóc trần thân thể nàng ra để ngắm cho thỏa thích. Vẻ thèm muốn hiện rõ trong cặp mắt bốc cháy của Sim Leng. Nàng làm hẳn điên cuồng thêm bằng cách cúi xuống lượm cái khăn tay đỏ nàng cố tình đánh rơi cốt tạo cơ hội cho hẳn nhìn sâu vào cổ áo —

tuy là áo tàu mà lại bỏ ngực — thấy rõ đôi gò bồng đảo phập phồng như muốn đẩy tung làn vải mỏng thoát ra ngoài.

Sim Leng dề mê hôn vào môi nàng. Mila run người trước cái hôn nồng nàn của gã trai si tình. Nàng ngược nhìn hắn : Sim Leng là một thanh niên cao lớn, trán rộng, cằm vuông, vai tròn, trông hùng dũng và quả cảm. Nếu không có cái miệng hay cười, và tia mắt tron ướt, đổ ai dám bảo Sim Leng là thiêu thân tình ái.

Sim Leng uống một hơi hết ly huyết-ky thơm phức. Đoạn hắn giang tay ra :

— Nào, em nhảy với anh một bài.

Hắn ôm cứng lấy nàng, râu cằm cọ vào má nàng làm nàng nhột nhạt và cười rú lên.

Bình thường, Sim Leng nhảy rất giỏi. Dân ăn chơi đã mệnh danh hắn là « vua vũ trường ». Đôi chân hắn dẻo đến nỗi người ta tưởng không có xương nữa. Sim lại có lối nhảy bay bướm, biến hóa và lịch sự. Người đàn bà nào đã ôm hắn là dính chặt lấy, không dám nhả ra nữa.

Song đêm nay, Sim Leng có cảm tưởng như một tảng đá lớn vừa được đeo vào lưng, khiến thân thể hắn mất vẻ nhanh nhẹn thường lệ. Hai chân hắn luỳnh quỳnh một phút rồi dẫm bừa lên mũi giày nhưng cườm đất tiền của Mila. Nàng nhịn đau không dám kêu lên vì tưởng hắn say.

Song hắn lại dẫm lần nữa. Và lần này hắn ngã chúi vào người nàng. Nhìn mặt hắn, Mila ngạc nhiên vô tận. Mặt hắn không phải là mặt người say. Mỗi lần sang Nhật, Sim Leng thường tới Câu lạc bộ 48 ở khu Shinjuku, Đông kinh, để tìm « bò lạc »—

câu lạc bộ này nổi tiếng là nơi hẹn hò của giới thanh lâu tài tử và tập sự—và lần nào hắn cũng chinh phục được, nhờ tài biến lưu linh. Hắn uống bao nhiêu rượu cũng không say, trong khi những người khác đã khôn ngoan khử cơn say trước bằng 2 viên thuốc át-pi-rin hoặc ly sữa lớn mà vẫn say bí tỉ.

Sim Leng húc vào ngực nàng. Vội vàng, nàng tránh sang bên. Như cây gỗ bị đốn ngã, hắn loạng choạng một giây rồi xụi xuống. Mila hoảng hốt đỡ lấy hắn, song hắn đã vịn được vào ghế sa-lông, gượng ngồi dậy, trên mặt hiện ra vẻ lo sợ vô biên.

Hắn chưa kịp ngồi vững thì toàn thân run lên như tên bắn, rồi ngã nằm sóng soài trên đất, nước bọt xùi ra hai bên mép. Nàng thét lên, thất thanh:

— Sim, Sim, anh làm gì thế ?

Sim Leng chưa chịu chết. Trong phút cuối cùng giữa sự sống và cái chết đen ngòm, hắn đột nhiên nhớ tới con vẹt thân yêu. Hắn mua con vẹt này hơn một trăm đô-la của một nhà chuyên dạy súc vật ở Hồng Kông. Nó nói được nhiều câu, và câu nó thích nói nhất là « chào ông, ông làm gì thế ? » Mila vừa nói một câu qu n thuộc của con vẹt. Sim Leng ngoẹo đầu nhìn về phía cửa sổ, về kinh hoàng lộ trên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy: Hắn thều thào :

— Mila, em. Con vẹt của anh đâu rồi.

Căn phòng im lặng một cách dị thường. Từ ngoài vườn vọng lại tiếng cú vọ. Mila rùng mình. Sim Leng thở dài, đau đớn :

— Vĩnh biệt em.

Mila lay đầu tình nhân :

— Anh, anh uống quá nhiều rượu phải không? Để em gọi giấy nói cho bác sĩ.

Trên môi thều thào điệp báo Sim Leng nở một nụ cười chua xót :

— Em làm rồi, anh không say rượu hoặc ngộ gió đâu. Anh bị người ta ám sát.

Mila quỳ xuống một bên Sim Leng :

— Nói bậy nào. Tại anh ăn đồ ngọt. Độc đường, gió lộng, em bảo anh kéo mui xe lên, anh nâng nặc không nghe. Anh chịu khó nằm yên, em lấy khăn ướt đắp cho anh.

Nụ cười lâm chùng của Sim Leng chan hòa về trách móc :

— Trời ơi, không phải say rượu, không phải ăn đồ ngọt, cũng như không phải ngộ gió độc. Mila ơi, anh khờ dại quá.. Anh đã tin vào lời hứa viên vông... Anh không thể sống được nữa đâu. Vì đây là một thứ thuốc độc cực mạnh. Nay, em lắng tai nghe... kéo lát nữa, thuốc độc sẽ làm anh cảm khẫu.

Sim Leng nghiêng mặt sang bên, cố nói ý nghĩ của mình, song tiếng nói bị chặn nghẹn ở cổ họng. Hắn cố cảm giác như khi quân đã bị khóa chặt.

Dáng điệu tuyệt vọng, hắn nằm sòng sọt, một giọt nước mắt trào xuống gò má. Mila run run nắm lấy bàn tay bắt đầu giá lạnh. Nàng hà hơi ấm vào mặt Sim Leng, giọng thúc giục :

— Nói đi, nói đi anh, Ai ám sát anh? Tại sao người ta lại ám sát anh?

Sim Leng trợn tròn mắt, tưởng như kẻ mất nút toạc, và máu mắt tràn ra. Hắn cố thu tàn lực

vào giây đồng hồ cuối cùng của cuộc đời ngang dọc. Hắn chết đã đành, hắn không thể kéo luôn Mila xuống mồ. Vì dầu sao nàng vô tội... Và lại, nàng cần sống, nàng cần sống để báo thù cho hắn...

Đột nhiên, Sim Leng vụt thành tiếng. Tiếng hắn cất quãng song vẫn rõ mồn một :

— Mila yêu quý của anh... Em trốn đi.

— Không, em quyết ở lại với anh,

— Mila, đừng bướng bỉnh. Hãy nghe lời anh trời trần. Em phải trốn đi. Trốn đi nội trong đêm nay. Nếu không người ta sẽ giết em. Ràng nhớ lấy, Mila... Nhớ lấy 3...8...

Sim Leng không nói thêm được nữa. Mila hỏi gặng :

— Ba, tám... ba, tám là gì hả anh?

Sim Leng trút ra một tiếng nấc nhẹ. Hắn nằm im, không thở nữa. Mila khóc thét lên. Sim Leng là người yêu của nàng. Tuy lang chạ với nhiều người, hắn vẫn yêu nàng nhiều hơn hết. Sim Leng bị đầu độc chết. Ai đầu độc? Ai bỏ thuốc độc vào rượu của Sim Leng?

Nàng đứng dậy, mắt hoa lên. Sim Leng dạn nàng bỏ trốn. Nàng đảo mắt nhìn chung quanh. Nàng chợt thấy vết máu trên nền nhà. Mùi hôi dễ thương của con vẹt biết nói phảng phất trong phòng. Như người điên, nàng cầm cái ly của Sim Leng ném mạnh vào tường, vỡ ra từng mảnh vụn. Rồi nàng mềm người, ngã gục trên ghế sa-lông, ngất đi.

Bên ngoài, trời vẫn tối om. Ngoài ô Vạn tượng ngủ vùi trong màn đêm bí mật.

Cách chỗ Sim Leng chết một cây số là một bãi đất trống rộng mênh mông. Một biệt thự nguy nga vừa được dựng lên, nhìn ngạo nghễ ra coa đường nhựa quanh co trước mặt.

Biệt thự nằm gọn giữa một vườn cây um tùm, và những bức tường vôi sơn trắng cao ngất.

Khi ấy, trời đã sáng rõ.

Bức tường cao đúng 5 thước, bên trên chông sắt nhọn tua tủa, truyền điện 220 vôn. Cổng cũng bọc tôn dày, sơn đen gôm ghiếc, ngày đêm đóng im lìm ngăn người ngoài tò mò muốn nhìn vào bên trong. Người Lào là một dân tộc không thích tò mò. Dầu tò mò cũng vô ích, vì biệt thự ở xa đường lớn, lại ngự trên khu đất cao, ngất ngưỡng như ở đỉnh đồi. Không ai biết bên trong có gì. Theo lời một số người ở gần thì đó là biệt thự của một tỉ phú Trang hoa.

Sáng hôm ấy, tòa nhà bí mật biến thành hội trường của một phiên nhóm quan trọng. Chủ nhân dậy sớm hơn thường lệ, tự tay đóng hết cửa sổ và kéo rèm che kín. Ai nhìn thấy sẽ phải kinh ngạc, vì biệt thự rộng lớn như vậy mà không có dây tời.

Thật ra, chủ nhân có rất nhiều nhân viên dưới quyền, song hôm nay muốn làm việc một mình. Gót giày để cõ-rép của chủ nhân kéo lệt xệt trên nền nhà trơn bóng. Y trạc 50, râu mép lún phún, cặp kiếng gọng đôi mỗi đen sì che nửa

mặt, mặc đầu trời chưa sáng hẳn.

Đúng 7 giờ, chủ nhân xuống nhà, vào phòng làm việc. Đó là một căn phòng không có cửa sổ, hoàn toàn trống trơn, ngoại trừ cái máy hình vuông sừng sững ở góc, bên trên có những cái nút xanh, đỏ, trắng lạ lùng.

Máy này là đạo quân vô hình canh phòng biệt thự. Một con chim bay lạc vào phòng khách cũng bị chụp hình, và đưa lên màn ảnh vô tuyến truyền hình. Kẻ nào lọt qua phòng khách, trèo cầu thang lên lầu, sẽ bị những họng súng kỳ quái chặn lại, phun hơi độc, hoặc bắn đạn độc được.

Chủ nhân nhìn đồng hồ tay. Đồng hồ của chủ nhân cũng khác đồng hồ của người thường. Đồng hồ này được ghi cả giờ quốc tế vì lẽ chủ nhân liên lạc hàng ngày với khắp nơi trên thế giới. Mặt sau của đồng hồ có một cái nút tí hon, bấm vào tức thời một viên thuốc màu xanh tuột ra. Uống vào sẽ ngủ luôn, không bao giờ dậy nữa. Chủ nhân để phòng cẩn thận vì không muốn sa vào tay đối phương.

Tiếng chuông ngoài cổng kêu nhẹ.

Chủ nhân bấm nút đỏ trên máy. Nút điện này ăn thông với cửa sắt ngoài đường.

Bên ngoài, một chiếc DS 19 sơn đen thấp lè tè, đeo số Ba lê, vừa đậu xích lại. Trong xe chỉ có một người duy nhất. Tài xế bấm nút trên táp-lô. Nút đặc biệt này làm chuông điện trong văn phòng chủ nhân reo lên. Người lạ bấm chuông ngoài cổng hoàn toàn vô ích, vì chuông này chỉ có tính cách trang trí.

Sau khi chủ nhân bấm nút đỏ, cánh cửa sắt